

KONINKRIJK BELGIE

COMMISSIE VOOR DE
BESCHERMING VAN DE
PERSOONLIJKE LEVENSSFEER

ADVIES Nr 30 / 2000 van 12 oktober 2000.

O. Ref. : 10 / A / 2000. / 030

**BETREFT : Ontwerp van koninklijk besluit tot vaststelling van de nadere regels
inzake de wijze van uitvoering van DNA onderzoek in strafzaken.**

De Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer,

Gelet op de wet van 8 december 1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens, inzonderheid artikel 29;

Gelet op de adviesaanvraag van de Minister van Justitie dd. 28 september 2000;

Gelet op het verslag van de Voorzitter;

Brengt op 12 oktober 2000 het volgende advies uit :

I. VOORWERP VAN HET ADVIESAANVRAAG :

1. De Wet van 22 maart 1999 betreffende de identificatieprocedure via DNA-analyse in strafzaken ⁽¹⁾ wet brengt een wettelijk kader tot stand voor het gebruik van DNA-identificatietechnieken in strafzaken. De regeling omvat :

- een strafprocessuele regeling van het onderzoek van sporen van aangetroffen menselijk celmateriaal en van bij personen afgenomen celmateriaal;
- de oprichting van twee DNA-databanken bij het Nationaal Instituut voor Criminalistiek en Criminologie (NICC) ⁽²⁾;
- de strafbaarstelling van een aantal misbruiken met betrekking tot de resultaten van het DNA-onderzoek in strafzaken.

2. Het DNA-onderzoek in strafzaken moet het mogelijk maken, met het oog op de waarheidsvinding, zowel à charge als à décharge, na te gaan of sporen van celmateriaal die relevant worden geacht in verband met een strafzaak afkomstig zijn van een bepaalde persoon van wie celmateriaal wordt afgenomen. Door middel van DNA-onderzoek kan tevens worden achterhaald of niet-geïdentificeerde sporen uit verschillende strafzaken afkomstig zijn van dezelfde persoon. Het gaat dus om het vergelijken van DNA-profielen met het oog op identificatie van personen.

3. In het verleden heeft de Commissie zich reeds tweemaal uitgesproken over de problematiek van de DNA-analyse. Een advies, met name nr. 17/98 van 14 mei 1998, werd uitgebracht naar aanleiding van een voorontwerp van wet dat zou leiden tot de Wet van 22 maart 1999 betreffende de identificatieprocedure via DNA-analyse in strafzaken ⁽³⁾.

In het advies merkte de Commissie onder meer op dat DNA-profielen persoonsgegevens zijn in de zin van de wet van 8 december 1992, maar het zijn in de huidige stand van de wetenschap geen medische gegevens. Afhangend van de begeleidende gegevens die in de gegevensbanken worden opgenomen, moeten deze ook als verwerkingen van gerechtelijke gegevens beschouwd worden. In ieder geval moeten de gegevens van de gegevensbank "Veroordeelden" als gerechtelijke gegevens beschouwd worden.

De Commissie beklemtoonde het opzet van de ontwerpwetgever om zowel het DNA-onderzoek zelf als de in de databanken opgeslagen gegevens uitsluitend te laten gebruiken om personen betrokken bij een misdrijf te identificeren. Meer in het bijzonder aanvaardde de Commissie dat het in het voorontwerp van wet bepaalde doeleinde wettig is : het DNA-onderzoek kan in bepaalde omstandigheden van essentieel belang zijn om schuld of onschuld vast te stellen. Anderzijds wees de Commissie erop dat het gebruik van het DNA-onderzoek een inmenging in het privé-leven uitmaakt, en derhalve slechts gebruikt mag worden indien dit in het kader van het onderzoek noodzakelijk blijkt.

¹ Wet van 22 maart 1999 betreffende de identificatieprocedure via DNA-analyse in strafzaken, B.S., 20 mei 1999.

² De wet creëert bij het NICC een gegevensbank "Criminalistiek", die de DNA-profielen bevat van aangetroffen sporen van menselijk celmateriaal, evenals een aantal door de Koning limitatief te bepalen gegevens met betrekking tot deze DNA-profielen. Tevens wordt bepaald dat deze gegevens uitsluitend mogen worden aangewend om personen betrokken bij een misdrijf te identificeren. Bij het NICC wordt tevens een gegevensbank "Veroordeelden" opgericht. Deze gegevensbank bevat het DNA-profiel van iedere persoon die voor het plegen van één van de in het voorontwerp bepaalde misdrijven definitief is veroordeeld tot gevangenisstraf of een zwaardere straf, evenals van iedere persoon wiens internering definitief is gelast voor het plegen van een van die misdrijven. De Koning bepaalt limitatief de gegevens die samen met het DNA-profiel in de gegevensbank worden opgenomen.

³ Tevens bracht de Commissie een advies nr. 24/98 van 26 augustus 1998 uit naar aanleiding van een wetsvoorstel dat een identieke regeling beoogde. In voorliggend advies wordt steeds naar het advies nr. 17/98 verwezen.

Aansluitend maakte de Commissie opmerkingen over het proportionaliteitsbeginsel en de bewaarduur, meer in het bijzonder naar aanleiding van het opzet van de ontwerpwetgever om geïdentificeerde DNA-profielen gedurende 10 jaar na de identificatie te bewaren in de databank Criminalistiek. Hierdoor wordt in feite, aldus de Commissie, een gegevensbank gecreëerd waarin de DNA-profielen van onschuldige burgers worden opgeslagen, wat indruist tegen de intenties van de ontwerpwetgever zelf. In de wet van 22 maart 1999 werd deze bewaartermijn niet overgenomen.

De bepaling in het ontwerp van wet inzake het bewaren van niet-geïdentificeerde DNA-profielen gedurende 30 jaar in de genoemde databank werd daarentegen wel behouden in de wet. Op de opmerkingen van de Commissie dienaangaande wordt teruggekomen.

4. De wet draagt de Koning op een aantal praktische en technische maatregelen te nemen om de bepalingen van de wet uit te voeren. De Koning dient tevens de modaliteiten vast te leggen met betrekking tot het opslaan, het verwerken en het aanwenden van de DNA-profielen in de DNA-gegevensbanken. De Koning preciseert bovendien, na advies van de Commissie :

- de bijzondere waarborgen inzake vertrouwelijkheid en beveiliging van de verwerkte persoonsgegevens;
- de waarborgen voor de onafhankelijkheid alsook de taken van een aangestelde voor de gegevensbescherming in de schoot van het NICC;
- de wijze waarop door het NICC aan de Commissie verslag moet worden uitgebracht over de verwerking van persoonsgegevens in het kader van de verleende machtiging ⁽⁴⁾.

5. In haar advies was de Commissie van oordeel dat ze met betrekking tot de praktische en technische maatregelen die de Koning zal moeten nemen om de bepalingen van de wet uit te voeren geen advies dient te verstrekken. Dit ligt, aldus de Commissie in het advies, anders voor wat de modaliteiten betreft met betrekking tot het opslaan, het verwerken en het aanwenden van de DNA-profielen in de DNA-gegevensbanken: "Volgens de memorie van toelichting gaat het meer bepaald over de modaliteiten van mogelijke vergelijkingen met reeds bestaande DNA-profielen in de databanken van het NICC of buitenlandse databanken. Daarbij wordt verwezen naar bestaande initiatieven in de Europese Unie, met name in het kader van Europol. De koninklijke besluiten zullen ook betrekking hebben op de modaliteiten van verdere bewaring, verwerking en aanwending van enerzijds het celmateriaal, en anderzijds de resultaten van de DNA-onderzoeken, waaronder de praktische behandeling van de resultaten in het NICC. De Commissie is van oordeel dat haar advies moet worden ingewonnen met betrekking tot deze koninklijke besluiten".

Het voorgaande verklaart, waarom de Commissie zich in dit advies beperkt tot bepaalde opmerkingen bij welbepaalde aspecten van het ontwerp van uitvoeringsbesluit. In het licht van de gevraagde spoedprocedure en van het technisch karakter van de voorliggende materie, betreurt de Commissie dat haar geen ontwerp van Verslag aan de Koning bij het ontwerpbesluit werd overgemaakt.

⁴ Cf. art. 7 van de wet van 22 maart 1999.

II. INHOUD VAN HET ONTWERP VAN KONINKLIJK BESLUIT :

1. Algemeen

6. Het ontwerp van besluit telt 35 bepalingen verspreid over elf hoofdstukken. De eerste zes hoofdstukken hebben betrekking op meer technische aspecten waarbij richtlijnen verstrekt worden aan de politiediensten, de magistraten en de deskundigen verbonden aan de erkende laboratoria en ook wordt ingegaan op de vraag hoe het tegenonderzoek dient te gebeuren. De hoofdstukken acht tot elf handelen respectievelijk over de erkenningvoorwaarden voor de laboratoria, de inwerkingtreding van het besluit en de uitvoering. Terloops wijst de Commissie op de onduidelijke formulering van artikel 20 m.b.t. de vernietigingstermijnen van de referentiestalen. Deze bepaling, opgenomen in het zesde hoofdstuk van het ontwerpbesluit, kan op meerdere wijze begrepen worden en vergt –gezien het belang van bewaartermijnen voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer- derhalve een meer zorgvuldige formulering, waarbij het onderscheid tussen de respectievelijke termijnen, in het bijzonder de tweede en de derde, toegelicht wordt ⁽⁵⁾.

7. Het zevende hoofdstuk ('Regels ter bescherming van de persoonlijke levenssfeer') gaat respectievelijk in op de opname, behandeling en ontwikkeling van de DNA profielen in de DNA-gegevensbanken (art. 27 van het ontwerpbesluit), bijzondere voorwaarden betreffende de confidentialiteit en de veiligheid van persoonsgegevens (art. 28 van het ontwerpbesluit), de aanstelling van de aangestelde verantwoordelijke voor de bescherming van de gegevensbanken binnen het Nationaal Instituut voor Criminalistiek. Aanstellingsmodaliteiten, taken en bewaking van de voorwaarden van zijn onafhankelijkheid (art. 29 van het ontwerpbesluit) en op het verslag aan de commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer (art. 30 van het ontwerpbesluit).

De Commissie ziet geen bezwaar in de gedetailleerde regeling van de confidentialiteit en veiligheid van persoonsgegevens en evenmin in het bepaalde omtrent de opname, behandeling en ontwikkeling van de DNA profielen in de DNA-gegevensbanken.

2. De aangestelde voor de gegevensbescherming bij het NICC.

8. Uit artikel 7 van de wet van 22 maart 1999 volgt bij het Nationaal Instituut voor Criminalistiek en Criminologie dat een aangestelde voor de gegevensbescherming moet aangeduid worden. De wet verplicht bij besluit volgende punten nader uit te werken: de wijze van benoeming van de aangestelde, de taken die hem zullen worden toevertrouwd, alsmede de waarborgen voor diens onafhankelijkheid.

9. In haar advies nr. 17/98 beoordeelde de Commissie als uiterst positief het feit dat er binnen het NICC een persoon zal worden aangesteld, belast met de gegevensbescherming. De aanstellingsmodaliteiten, taken en bewaking van de voorwaarden van zijn onafhankelijkheid worden uitgewerkt in art. 29 van het ontwerpbesluit.

De Commissie heeft geen opmerkingen bij deze bepalingen. Wel merkt ze op dat de garanties voor de onafhankelijkheid van de aangestelde op vrij bondig en algemene wijze is geformuleerd ('Alle garanties moeten geboden worden om zijn functie onafhankelijk uit te voeren'). In het bijzonder rijst de vraag naar de garanties voor de onafhankelijkheid van de aangestelde t.a.v. de directe werkomgeving.

⁵ Deze bepaling vangt aan als volgt: "Het referentiestaal wordt vernietigd zodra het openbaar ministerie de deskundige schriftelijk heeft geïnformeerd dat er geen tegenonderzoek werd aangevraagd door de betrokkene -of dat het resultaat van het tegenonderzoek werd aangevraagd - of dat het resultaat van het tegenonderzoek aan de betrokkene werd meegedeeld uiterlijk binnen de 6 maand na het neerleggen van het verslag van het deskundig tegenonderzoek".

Krachtens artikel 17bis van wet van 8 december 1992 zoals gewijzigd door de wet van 11 december 1998 bepaalt de Koning bij een in Ministerraad overlegd besluit, na advies van de Commissie, het statuut van de aangestelde voor de gegevensbescherming. Voorlopig bestaat nog geen koninklijk besluit m.b.t. bepaling. Specifiek voor de aangestelde bij het Europees Centrum voor vermiste en seksueel uitgebuite kinderen bepaalt artikel 3 van de wet van 8 december 1992 dat de uitoefening van zijn taken voor de aangestelde geen nadelen ten gevolge mag hebben. Hij mag in het bijzonder, niet ontslagen of als aangestelde vervangen worden wegens de uitoefening van de taken die hem zijn toevertrouwd. Een identieke bepaling is opgenomen in de tekst van de wet van 22 maart 1999 zelve (cf. art. 7 in fine). Wellicht verdient het daarom geen aanbeveling in het ontwerpbesluit deze waarborg over te nemen. Toch rijst de vraag of de Koning op deze wijze tegemoet gekomen is aan zijn wettelijke plicht krachtens artikel 7 van de wet om de waarborgen voor de onafhankelijkheid van de aangestelde uit te werken.

10. De Commissie is van oordeel dat dit aspect van het statuut van de aangestelde voor de gegevensbescherming op zijn minst nader en duidelijker moet worden omschreven en dit in het Koninklijk Besluit zelf ⁽⁶⁾. In het bijzonder kan gedacht worden aan een verduidelijking van het gezag dat kleeft aan zijn handelingen en/of meningen.

3. Het gebruik van de databanken voor statische en wetenschappelijke doeleinden

11. Het zesde lid van artikel 27 van het ontwerpbesluit bepaalt dat het gebruik van de gegevens van de beide databanken mogelijk is voor statistische doeleinden of voor wetenschappelijke doeleinden, waarbij de garantie moet gegeven worden voor het bewaren van de anonimiteit. Prioritair moeten de Belgische universitaire instellingen van dit materiaal kunnen gebruik maken na een aanvraag aan de Evaluatiecommissie DNA-onderzoek en na een gunstig advies. Het onderzoek aan de universitaire instellingen is er uitsluitend ten behoeve van het wetenschappelijk onderzoek, justitie en de magistratuur.

12. De Commissie wijst erop dat deze verwerkingsdoeleinden niet als dusdanig vermeld worden in de wet van 22 maart 1999 die het gebruik van de gegevens uit beide databanken 'uitsluitend' reserveert voor strafprocesrechtelijke doeleinden (cf. art. 4 § 2 en 5 § 3 van de wet). Deze formulering laat niet toe dat bij besluit deze omschrijving van de toegelaten verwerkingsdoeleinden kan verruimd worden. De Commissie wijst er tevens op dat onder de wet van 8 december 1992 geen verdere verwerking van gegevens voor een ander dan voor het oorspronkelijk doel mogelijk was, tenzij mits toestemming van de betrokkenen.

13. In de wet van 8 december 1992 zoals gewijzigd door de wet van 11 december 1998 is het zgn. secundair gebruik van gegevens voor statistische en wetenschappelijke doeleinden wèl mogelijk krachtens artikel 4 van de wet onder de voorwaarden zoals bepaald in het uitvoeringsbesluit bij de wet ⁽⁷⁾. Dit uitvoeringsbesluit ligt op datum van het opstellen van dit advies bij de Raad van State. De Commissie wenst in de tekst van voorliggend artikel 27, lid 6 van het ontwerp van uitvoeringsbesluit een uitdrukkelijke verwijzing naar deze regelgeving opgenomen te zien, te meer omdat de vraag of *in casu* wel gesproken kan worden over 'anonieme gegevens' in de betekenis die aan het begrip 'anoniem' wordt gegeven in de wet van 8 december 1992 zoals gewijzigd door de wet van 11 december 1998. In deze wet wordt

⁶ Zie voor een identieke stellingname het advies van de Commissie nr. 24/2000 van 10 juli 2000 betreffende het ontwerpbesluit tot vaststelling van de gegevens inzake te tarifieren verstrekkingen en het ontwerpbesluit tot vaststelling van de erkenningscriteria voor de tarifieringsdiensten.

⁷ Zie ook artikel 8, § 2, e van de wet van 8 december 1992 zoals gewijzigd door de wet van 11 december 1998. Volgens deze bepaling is het verwerken van gerechtelijke gegevens mogelijk zijn indien de gerechtelijke gegevens "noodzakelijk zijn voor het wetenschappelijk onderzoek en verricht worden onder de voorwaarden vastgesteld door de Koning bij een in Ministerraad overlegd besluit na advies van de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer".

de drempel om van een anonimisatie te kunnen spreken, immers zeer hoog gelegd. De Belgische wetgever huldigt voortaan een strenge interpretatie van het begrip 'anoniem' ⁽⁸⁾, wat de Commissie tot het oordeel brengt dat het *in casu* gaat over te verrichten wetenschappelijk onderzoek met betrekking tot niet-anonieme gegevens, waarvoor krachtens het ontwerp van uitvoeringsbesluit bij de wet van 8 december 1992 strengere regels gelden. De Commissie raadt bijgevolg aan in de tekst van voorliggend ontwerpbesluit elke onduidelijkheid betreffende het begrip 'anoniem' weg te nemen.

14. De Commissie is bovendien van oordeel dat het onderzoek waarvan sprake in artikel 27, lid 6 van het ontwerp van uitvoeringsbesluit de strikte grenzen aan het DNA-onderzoek gesteld in de wet van 22 maart 1999 dient te eerbiedigen. Krachtens artikel 2 kan dit onderzoek alleen betrekking hebben op niet-coderende DNA-segmenten, waarmee aangegeven wordt dat het onderzoek enkel kan dienen tot de opheldering van misdrijven en niet tot het onderzoeken van allerlei informatie over bijvoorbeeld genetische afwijkingen van de geregistreerde personen. De Commissie is daarom van oordeel dat wetenschappelijk en statistisch onderzoek bijgevolg enkel mogelijk kan zijn wanneer de voorwaarden van de wet van 8 december 1992 gerespecteerd worden (*supra*) én wanneer dit onderzoek de voornoemde grenzen gesteld in de wet van 22 maart 1999 respecteert.

4. Verslag aan de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer.

15. Uit artikel 7 van de wet van 22 maart 1999 volgt tevens dat het Nationaal Instituut voor Criminalistiek en Criminologie jaarlijks een verslag uitbrengt ten behoeve van de Commissie 'over de verwerking van de persoonsgegevens'. In het ontwerpbesluit wordt terecht verduidelijkt dat de opdracht tot het opstellen van dit verslag aan de aangestelde toekomt. In artikel 30 van het ontwerpbesluit wordt verder verduidelijkt dat dit verslag 'meer bepaald' dient betrekking te hebben op :

- de modaliteiten van opname, behandeling en gebruik van de DNA-profielen
- de regels betreffende de verslaggeving over de gegevens, de fysische, logistieke en juridische veiligheid van deze gegevens en eveneens betreffende de elektronische programma die de behandeling van deze gegevens toelaten.

16. De Commissie wijst erop dat deze verduidelijkingen niet mogen geïnterpreteerd worden als een beperking van het bepaalde m.b.t. het verslag in de wet van 22 maart 1999. Volgens de tekst van de wet dient het verslag betrekking te hebben op 'de verwerking van de persoonsgegevens'. Deze bevoegdheidsomschrijving moet de aangestelde toelaten ook observaties m.b.t. de naleving van andere beginselen uit de wet van 8 december 1992 zoals deze m.b.t. de finaliteit en de proportionaliteit op te nemen in het verslag. Rapportering over deze aandachtspunten moet de Commissie in staat stellen haar controlefunctie daadwerkelijk uit te oefenen.

⁸ Dit blijkt uit het standpunt dat ingenomen wordt met betrekking tot zogenaamde « gecodeerde gegevens » : *“Ook gecodeerde informatie waarbij door de verantwoordelijke voor de verwerking zelf niet kan nagegaan worden op welk individu de informatie betrekking heeft, vermits hij niet in het bezit is gesteld van de daarvoor noodzakelijke sleutels, wordt derhalve als “persoonsgegevens” beschouwd indien de identificatie nog door iemand anders kan verricht worden. Bij anonimisering verliest informatie over natuurlijke personen dus slechts het karakter van persoonsgegevens, indien de anonimisering absoluut is en er met geen enkel redelijkerwijs inzetbaar middel nog een terugweg uit de anonimiteit mogelijk is.”* Cf. Memorie van Toelichting bij de wet van 11 december 1998, 1566/1 97/98, p. 12. Zie over het begrip 'anoniem' tevens het advies van de Commissie nr. 24/2000 van 10 juli 2000 betreffende het ontwerpbesluit tot vaststelling van de gegevens inzake te tarifieren verstrekkingen en het ontwerpbesluit tot vaststelling van de erkenningscriteria voor de tarifieringsdiensten.

5. Internationale uitwisseling van persoonsgegevens

17. Artikel 27 van het ontwerpbesluit bepaalt dat het openbaar ministerie of de onderzoeksrechter onder welbepaalde voorwaarden bericht kunnen geven aan een expert van het NIC om de DNA profielen van sporen van referentiestalen van de nationale DNA databanken te vergelijken met de gegevens van de buitenlandse DNA databanken, op voorwaarde dat deze DNA databanken beantwoorden aan de normen gesteld voor de DNA-gegevensbanken Criminalistiek en Veroordeelden, beheerd binnen het Nationaal Instituut voor Criminalistiek.

18. Deze bepaling heeft betrekking op de doorgifte van gegevens uit het buitenland aan de Belgische autoriteiten. De Commissie merkt op dat het ontwerp van uitvoeringsbesluit nergens rept over de doorgifte van gegevens uit de DNA-gegevensbanken door de Belgische autoriteiten aan buitenlandse autoriteiten. Zij wijst erop dat deze doorgifte een doorgifte van persoonsgegevens in de zin van de wet van 8 december 1992 vormt en dat bijgevolg bij deze doorgifte de voorwaarden van de genoemde wet in het bijzonder wat de doorgifte van persoonsgegevens naar landen buiten de Europese Gemeenschap (art. 21 en 22) dienen nageleefd te worden.

6. De bewaartermijnen

19. Hoger (randnummer 6) is reeds gewezen op enige onduidelijkheid in de tekst van artikel 20 van het ontwerpbesluit dat handelt over de vernietigingstermijnen van de referentiestalen. Tevens werd opgemerkt dat de wetgever afgestapt is van het oorspronkelijke opzet om geïdentificeerde DNA-profielen gedurende 10 jaar na de identificatie te bewaren in de databank Criminalistiek. De bepaling in het ontwerp van wet inzake het bewaren van niet-geïdentificeerde DNA-profielen gedurende 30 jaar in de genoemde databank werd daarentegen wel behouden in de wet. Nochtans had de Commissie in het advies nr. 17/89 dienaangaande opgemerkt dat de door de wet nagestreefde doelstellingen en op grond daarvan de bewaringstermijn van de DNA-profielen in de gegevensbank "Criminalistiek" nader bepaald moesten worden. Met name moest duidelijker aangegeven worden of de doelstelling louter in de identificatie van sporen bestaat, dan wel in het opsporen van misdrijven in het algemeen. Indien de wetgever louter tot doel heeft de in het kader van een bepaald misdrijf aangetroffen sporen te identificeren, dan is aan deze doelstelling voldaan eens de sporen geïdentificeerd zijn en zouden de DNA-profielen uit de gegevensbank verwijderd moeten worden vanaf het ogenblik van de identificatie. In deze optiek zou zelfs het opnemen van reeds geïdentificeerde DNA-profielen in de databank "Criminalistiek" als disproportioneel moeten worden bestempeld. Is het evenwel de bedoeling over voldoende mogelijkheden te beschikken om ook toekomstige misdrijven op te sporen, dan kan het behoud van geïdentificeerde sporen belangrijk zijn. In dat geval wordt evenwel een databank gecreëerd van mogelijke verdachten, met de daarmee gepaard gaande mogelijkheden van misbruik. De Commissie was van oordeel dat zelfs indien deze ruimere doelstelling nagestreefd werd, de bewaringstermijnen van de DNA-profielen in de gegevensbank "Criminalistiek" nader bepaald moesten worden.

20. De Commissie stelt vast dat in voorliggend ontwerpbesluit geen rekening gehouden werd met het standpunt van de Commissie in het advies nr. 17/89 en merkt op dat geen enkele bepaling de bewaartermijn van de gegevens in de databank 'Criminalistiek' verder uitwerkt. De Commissie is dan ook van oordeel dat het ontwerpbesluit op dit punt onvoldoende duidelijk is.

OM DEZE REDENEN

brengt de Commissie, op voorwaarde dat tegemoet wordt gekomen aan de gemaakte opmerkingen, een gunstig advies uit.

Voor de Secretaris,
wettig verhinderd,

De voorzitter,

(get.) G. POPLEU
Adjunct-adviseur

(get.) P. THOMAS